

Bemærkninger til lovforslaget

Handelsflådens Velfærdsråd er nedsat af industriministeren i medfør af lov nr. 188 af 30. april 1948 og omfatter repræsentanter for industriministeriet, finansministeriet, repræsentanter for rederne og de søfarende samt private institutioner, der arbejder for søfarendes velfærd.

Velfærdsrådet har i henhold til lovens § 1 til opgave at varetage og fremme sådanne foranstaltninger i ind- og udland vedrørende søfarendes velfærd under ophold i havn, som findes formålstjenlig og ønskelig. Velfærdsrådet har regelmæssigt ydet økonomisk støtte til en række private institutioner i ind- og udland, der udfører velfærdsarbejde for danske søfarende. Der er således ydet tilskud til bl.a. Søfartens Bibliotek, søfartsserviceinstitutionerne i Ålborg-Nørresundby, Århus og Esbjerg samt til velfærdsarbejdet i visse udenlandske havne, bl.a. Yokohama, Manila og Lagos. Gennem det af rådet oprettede kontor i København har man søgt at opbygge en systematisk velfærdstjeneste navnlig med henblik på de søfarendes fritidsbeskæftigelse. Dette arbejde har især været baseret på organisationen af idræts- og fritidsklubber i skibene, afholdelse af idrætskonkurrencer, undervisning og hobbyarbejder, bog- og bladdistribution samt forsyning af skibene med spillefilm og videofilm.

Velfærdsarbejdet udføres som forudsat ved lovens gennemførelse i 1948 i nær kontakt med de tilsvarende institutioner i Finland, Norge og Sverige. Navnlig på idræts- og filmdistributionsområdet foregår et snævert nordisk samarbejde.

Velfærdsrådets økonomi var oprindeligt baseret på den ved fornævnte lov fastsatte afgift af 8 øre pr. dag pr. beskæftiget søfarende, hvilken afgift blev udredet med 25 pct. af de søfarende, 25 pct. af rederne og 50 pct. af statskassen. Afgiften er senere blevet forhøjet flere gange, således ved lov nr. 84 af 31. marts 1958 til 12 øre pr. dag, ved lov nr. 16 af 27. maj 1964 til 20 øre pr. dag, ved lov nr. 105 af 25. marts 1971 til 40 øre pr. dag og ved lov nr. 221 af 18. maj 1977 til 80 øre pr. dag.

Indtægterne fra velfærdsafgiften har været faldende, medens velfærdsrådet udgifter under et

uændret aktivitetsniveau med et uændret antal ansatte var stadig stigende som følge af den almindelige løn- og prisudvikling.

Handelsflådens Velfærdsråds driftsregnskab udviste overskud fra den gennemførte afgiftsforhøjelse i 1977 til udgangen af 1980, hvor man havde oparbejdet en reserve af en sådan størrelse, at det var muligt at dække underskuddet i 1981 og 82, hvorved den opsparede reserve stort set var opbrugt. Denne udvikling medførte, at velfærdsrådet måtte nedskære sit aktivitetsniveau for 1983 med ca. 30 pct.

På trods heraf vil rådet snart stå i en sådan situation, at det ikke længere vil være muligt at drive rådets virksomhed, når alle søfarende skal kunne tilbydes samme service.

For at fastholde 1983-aktivitetsniveauet for de næste par år, skønnes det derfor nødvendigt, at afgiften forhøjes med 50 pct. fra 80 øre pr. dag til 120 øre pr. dag.

Industriministeriet må anse det for meget ønskeligt, at rådets arbejde kan videreføres i rimeligt omfang, og at man fra dansk side fremdeles bliver i stand til at deltage i samarbejdet med de øvrige nordiske velfærdsorganisationer. Man anser det derfor nødvendigt, at der gennemføres en forhøjelse af de i loven fastsatte afgiftssatser.

Forslaget har været forelagt de søfarendes og redernes organisationer.

De søfarendes repræsentanter kan gå med til en fordobling af afgifter, idet man dog har givet udtryk for tvivl om, hvorvidt det er rimeligt på længere sigt at lade skibsfartserhvervets parter deltage i afholdelsen af udgifterne til velfærdsarbejdet for søfarende under henvisning til, at udgifter af denne art i det øvrige samfund finansieres over skatterne.

Redernes repræsentanter har givet udtryk for, at redernes andel af afgiften helt bør falde bort, idet velfærdsarbejdet efter deres mening er en samfundsopgave, som bør betales af staten. Kan dette ikke gennemføres, ville man acceptere at fastholde redernes andel på det nuværende niveau, og som